

Sygn. akt II AKa 57/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek

SO (del.) – Anna Bator - Ciesielska

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2017 r.

sprawy

1. D. R. (1) s. Z. i M. z d. P. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ust. z 29 lipca 2005 r., art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005r., w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ust. z 29 lipca 2005r., w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.

2. G. G. (1) s. M. i E. z d. L. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ust. z 29.07.2005r., w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 55 ust. 3 ust. z 29 lipca 2005r., w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 ust. z 29 lipca 2005 r., w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k.

3. R. J. (1) s. W. i Z. z d. B. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ust. z 29 lipca 2005 r., w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011 r., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., 56 ust. 3 ust. z 29 lipca 2005 r., w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 57 ust. 2 ust. z 29 lipca 2005r.

4. P. S. (1) s. M. i E. z d. S. urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ust. z 29 lipca 2005 r., w brzmieniu obowiązującym do 8 grudnia 2011r., w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 sierpnia 2016 r. sygn. akt XVIII K 107/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. R. (1), G. G. (2), R. J. (1) i P. S. (1) w ten sposób, że:

1) uchyła orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonym D. R. (1), G. G. (1) i R. J. (1) w pkt VIII, XIX i XXIV wyroku oraz rozstrzygnięcie

o zaliczeniu na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresów faktycznego pozbawienia wolności w sprawie, zawarte w pkt XXVIII wyroku,

2) eliminuje z opisów czynów przypisanych oskarżonemu D. R. (1) w pkt II, III, IV wyroku ustalenie, że dopuścił się on tych czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz eliminuje z podstawy prawnej skazania za czyny opisane w pkt III i IV wyroku i z podstawy prawnej wymiaru kary za te czyny, określonej w pkt VII wyroku, przepis art. 65 § 1 k.k. a nadto karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu D. R. (1) w pkt II wyroku obniża do 6 (sześciu) lat, a karę pozbawienia wolności wymierzoną temuż oskarżonemu w pkt VII wyroku obniża do 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy,

3) eliminuje z opisu czynów przypisanych oskarżonemu G. G. (1) w pkt X, XI, XII, XIII i XIV wyroku ustalenie, iż dopuścił się on tych czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz eliminuje przepis art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary za czyny opisane w pkt XI, XII, XIII i XIV wyroku i z podstawy prawnej wymiaru kary określonej w pkt XVIII wyroku, zaś z podstawy prawnej skazania za czyn z pkt X wyroku eliminuje przepis art. 11 § 3 k.k. zastępując go przepisem 11 § 2 k.k., a nadto karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu G. G. (2) w pkt X wyroku obniża do 5 (pięciu) lat, karę pozbawienia wolności wymierzoną temu oskarżonemu w pkt XI wyroku obniża do 3 (trzech) lat, a karę pozbawienia wolności wymierzoną mu w pkt XVIII wyroku obniża do 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy,

4) eliminuje z opisów czynów przypisanych oskarżonemu R. J. (1) w pkt XXI i XXII wyroku ustalenie, że dopuścił się on tych czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz przyjmuje, iż podstawę prawną skazania i wymiaru kary za czyn opisany w pkt XXII wyroku stanowi art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a nadto karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu R. J. (1) w pkt XXI wyroku obniża do 4 (czterech) lat, zaś karę pozbawienia wolności wymierzoną temu oskarżonemu w pkt XXII wyroku obniża do 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy,

5) karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu P. S. (1) w pkt XXVI wyroku obniża do 2 (dwóch) lat;

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierza:

- oskarżonemu D. R. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

- oskarżonemu G. G. (2) karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

zaś na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierza

- oskarżonemu R. J. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza oskarżonym D. R. (1) i G. G. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1

marca 2012 r. do dnia 19 lutego 2015 r., zaś oskarżonemu R. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 stycznia 2013 r. do 15 grudnia 2014 r.;

V. zasądza do Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. i adw. Ł. B., Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 zł, obejmujące 23% VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VI. zwalnia oskarżonych D. R. (1), G. G. (1), R. J. (1) i P. S. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. R. (1) został oskarżony o to, że:

I. od nieustalonego okresu czasu nie później niż do dnia 1 marca 2012 r. w W. posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środków odurzających w postaci kokainy w ilości 53,77 grama netto łącznie,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2002 r. do 17 października 2003 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1) oraz M. S. (1), wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 kilogramy i 200 gramów w ten sposób, że nabył je w cyklicznych transakcjach od ustalonych i nieustalonych osób a następnie udostępnił je odpłatnie G. G. (1), E. G. (1) i innym ustalonym i nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

III. w okresie od 12 grudnia 2003 r. do dnia 1 marca 2012 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z wyłączeniem okresu od 23 kwietnia 2005 r. do 6 października 2005 r. i od 14 grudnia 2006 r. do 17 listopada 2009 r. i od 10 stycznia 2011 r. do 27 lutego 2012 r. z R. J. (1) oraz z wyłączeniem okresu od 9 marca 2009 r. do 13 maja 2010 r. z M. S. (1), wbrew przepisom ustawy, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 16 kilogramów i 200 gramów w ten sposób, że nabył je w cyklicznych transakcjach od ustalonych i nieustalonych osób a następnie udostępnił je odpłatnie G. G. (1), E. G. (1), M. C. (1), K. K. (1) i innym ustalonym i nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

IV. w nieustalonych dniach w okresie od czerwca 2010 r. do sierpnia 2010 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i G. G. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze nie mniejszej niż 1 kilogram, poprzez przemieszczenie tych środków odurzających z terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

V. w nieustalonych dniach w okresie od sierpnia 2010 r. do września 2010 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w

porozumieniu z K. K. (1) i G. G. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze nie mniejszej niż 800 gram, poprzez przemieszczenie tych środków odurzających z terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VI. w nieustalonych dniach grudnia 2010 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze 300 gram, poprzez przemieszczenie tych środków odurzających z terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

VII. w bliżej nieustalonym okresie od sierpnia 2009 r. do grudnia 2009 roku w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną,

tj. o czyn z art. 2 63 § 2 kk

G. G. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia listopada 2002 r. do 1 marca 2012 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z E. G. (1), ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 11 kilogramów i 730 gramów w ten sposób, że nabył je od R. J. (1), D. R. (1) i M. S. (1), a następnie udostępnił je odpłatnie P. M., D. K. i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wielokrotnie udzielił wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii:

- K. S. i N. S. środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 180 gram, a nie większej niż 300 gram za łączną kwotę nie mniejszą niż 10.800,00 PLN i nie większą niż 18.000,00 PLN
- A. D. środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości co najmniej 1,75 gram za łączną kwotę 420 PLN,
- osobie o imieniu I. środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości co najmniej 0,8 grama za łączną kwotę 200 PLN,
- osobie o imieniu P. środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości co najmniej 100 gram za łączną kwotę 17.000,00 PLN,
- P. P. (2) środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości 20 gram za łączną kwotę 3.600,00 PLN,
- osobie nazywanej N. środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości 36,4 grama za łączną kwotę 4.550,00 PLN,
- osobie o imieniu D. środka odurzającego w postaci heroiny w łącznej ilości co najmniej 20 gram za łączną kwotę 4.000,00 PLN,
- osobie o imieniu M. środka odurzającego w postaci heroiny w codziennych transakcjach (z wyłączeniem okresu leczenia odwykowego), w których mężczyzna ten nabywał nie mniej niż jedną działkę wynoszącą 0,2 grama heroiny, a nie więcej niż trzy działki heroiny, po 50 PLN za działkę przez okres około 3 lat,
- osobie o imieniu A., na którą wołano Z. środka odurzającego w postaci heroiny w codziennych transakcjach od roku 2006 (z wyłączeniem okresu leczenia odwykowego), w których nabywał on dwie działki heroiny wynoszące po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- osobie o imieniu E. środka odurzającego w postaci heroiny w systematycznych transakcjach od roku 2006 (z wyłączeniem okresu leczenia odwykowego), w których nabywała ona dwie działki heroiny wynoszące po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- osobie o imieniu A., na którą wołano F. środka odurzającego w postaci heroiny w codziennych transakcjach od roku 2005 (z wyłączeniem okresu leczenia odwykowego), w których mężczyzna ten nabywał dwie działki heroiny wynoszące po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- osobie o imieniu K. środka odurzającego w postaci heroiny w codziennych transakcjach od lipca 2011 r. (z wyłączeniem dwu tygodniowego okresu), w których nabywał on pięć działek heroiny po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- Ł. K. środka odurzającego w postaci heroiny w codziennych transakcjach od roku 2009 (z wyłączeniem okresu leczenia odwykowego), w których mężczyzna ten nabywał nie mniej niż dwie, a nie więcej niż trzy działki heroiny wynoszące po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- osobie o imieniu A., na którą wołano W. środka odurzającego w postaci heroiny w sporadycznych transakcjach przez okres 2003 roku, w których nabywała ona trzy działki heroiny wynoszące po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- M. L. środka odurzającego w postaci heroiny w sporadycznych transakcjach przez okres 6 miesięcy, w których mężczyzna ten nabywał dwie działki heroiny wynoszące po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

- M. K. środka odurzającego w postaci heroiny w codziennych transakcjach w okresie od 2002 r. do 2005 r. i od 2008 r. do października 2011 r., w których nabywał on od jednej do dwóch działek heroiny po 0,2 grama każda, po 50 PLN za działkę,

przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

II. w nieustalonych dniach w okresie od końca 2009 r. do maja 2010 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze nie mniejszej niż 100 gram, poprzez przemieszczenie tych środków odurzających z terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w nieustalonych dniach w okresie od czerwca 2010 r. do sierpnia 2010 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i D. R. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze nie mniejszej niż 1 kilogram, poprzez przemieszczenie tych środków odurzających z terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

IV. w nieustalonych dniach w okresie od sierpnia 2010 r. do września 2010 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. K. (1) i D. R. (1), dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o wadze nie mniejszej niż 800 gram, poprzez przemieszczenie tych środków odurzających z terytorium Republiki Federalnej Niemiec na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

V. od nieustalonego okresu czasu nie później niż do dnia 1 marca 2012 r. w W. posiadał w samochodzie osobowym marki D. (...) nr rej. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny w ilości 12,81 gram netto łącznie,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VI. w okresie od 6 lutego 2012 r. do nieustalonego dnia marca 2012 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia od (...) SA z/s w W. spowodował kolizję samochodu marki D. (...) o nr (...) z samochodem marki M. (...) nr rej. (...), czym doprowadził (...) SA z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.382,22 PLN poprzez wprowadzenie w błąd co do faktycznych okoliczności powstania kolizji,

tj. o czyn z art. 298§1 kk w zb. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

VII. w nieustalonym okresie nie później niż do dnia 1 marca 2012 roku w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu (...) (...) oraz 23 sztuki amunicji kaliber (...),

tj. o czyn z art. 2 63 § 2 kk

VIII. od nieustalonego okresu czasu nie później niż do dnia 1 marca 2012 r. w W. posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii substancję psychotropową w postaci buprenorfiny w łącznej ilości 0,76 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

R. J. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2002 r. do 17 października 2003 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) i M. S. (1), wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 kilogramy 200 gramów w ten sposób, że nabył je w cyklicznych transakcjach od M. J. (1), a następnie udostępnił je odpłatnie G. G. (1), E. G. (1) i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

II. w okresie od 12 grudnia 2003 r. do 22 kwietnia 2005 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) i M. S. (1), wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 kilogramy i 400 gramów w ten sposób, że nabył je w cyklicznych transakcjach od M. J. (1) i innych nieustalonych osób, a następnie udostępnił je odpłatnie G. G. (1), E. G. (1) i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

III. w okresie od 7 października 2005 r. do 13 grudnia 2006 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) i M. S. (1), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny

w łącznej ilości nie mniejszej niż 3 kilogramy w ten sposób, że nabył je w cyklicznych transakcjach od M. J. (1), a następnie udostępnił je odpłatnie G. G. (1), E. G. (1) i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

IV. od 18 listopada 2009 r. do 9 stycznia 2011 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) oraz z wyłączeniem okresu od 18 listopada 2009 r. do 13 maja 2010 r. z M. S. (1), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 2 kilogramy i 900 gramów w ten sposób, że nabył je w cyklicznych transakcjach od ustalonych i nieustalonych osób a następnie udostępnił je odpłatnie G. G. (1), E. G. (1), M. C. (1), K. K. (1) i innym nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

V. w nieustalonym dniu w okresie od grudnia 2009 r. do stycznia 2010 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci kokainy w łącznej ilości 2 gramów w ten sposób, że nabył je od A. G. a następnie udostępnił je odpłatnie nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 28 lutego 2002 r. w W., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ze z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wprowadził do obrotu znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości nie mniejszej niż 2,5 kilograma w ten sposób, że udostępnił je odpłatnie M. S. (1) celem ich dalszej dystrybucji, przy czym z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w. zw. z art. 65§1 kk

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. oskarżonego D. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) skazał go, oraz na tej samej podstawie wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego D. R. (1) w ramach czynów zarzuconych w pkt II i III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2002 r. do 1 marca 2012 r., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, ze z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1), M. S. (1), G. G. (1) i K. K. (1), z wyłączeniem okresów kiedy byli oni pozbawieni wolności, wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r., a następnie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o masie około 16,7 kg w ten sposób, że nabywał ją od ustalonych osób w szeregu transakcjach, a następnie zbywał odpłatnie G. G. (1), K. K. (1) i innym ustalonym i nieustalonym osobom, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za to skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 w/w. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk

wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

III. oskarżonego D. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt IV aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż jego przedmiotem było około 480 gram heroiny i miał on miejsce w okolicach sierpnia 2010 r., oraz, że dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występku z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk skazał go;

IV. oskarżonego D. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt V aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż jego przedmiotem było 300 gram heroiny i miał on miejsce w okolicach września 2010 r., oraz, że dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występku z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk skazał go;

V. oskarżonego D. R. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt VI aktu oskarżenia;

VI. oskarżonego D. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt VII aktu oskarżenia, z tym, że ustala, że było to w 2010 r. i pistolet przekazał mu K. K. (1) na przechowanie i za to na podstawie art. 263 §2 k.k. skazał go, oraz na podstawie art. 263 §2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 91 §1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 65 §1 kk za przestępstwa przypisane w pkt III i IV wymierzył oskarżonemu D. R. (1) jedną karę 3 (trzech) lat i 6 (miesiący) pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

VIII. na podstawie art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu D. R. (1) karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

IX. na podstawie art. 45 §1 kk orzekł w stosunku do D. R. (1) przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w zakresie czynu przypisanego w pkt II w wysokości 167.000 zł (stu sześćdziesięciu siedmiu tysięcy złotych), oraz w zakresie czynów przypisanych w pkt III i IV w wysokości 7800 zł (siedem tysięcy osiemset złotych);

X. oskarżonego G. G. (1) w ramach czynu zarzuconego w pkt I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2002 r. do 1 marca 2012 r., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, ze z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), D. R. (1), K. K. (1), R. J. (1), z wyłączeniem okresów kiedy byli oni pozbawieni wolności, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny 11,7 kg w ten sposób, że nabywał ją od M. S. (1) i D. R. (1) w szeregu transakcjach, a następnie zbywał odpłatnie P. M., D. K. i innym ustalonym i nieustalonym osobom celem ich dalszej dystrybucji oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił 15 ustalonym osobom, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występku z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 w/w. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XI. oskarżonego G. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż miał on miejsce pod koniec wakacji 2009 r. i jego przedmiotem było 120 gram heroiny, oraz, że dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występku z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za

to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XII. oskarżonego G. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt III aktu oskarżenia, z tym, że ustala, iż jego przedmiotem było 480 gram heroiny i miał on miejsce w okolicach sierpnia 2010 r., oraz, że dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk skazał go;

XIII. oskarżonego G. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt IV aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż jego przedmiotem było 300 gram heroiny i miał on miejsce w okolicach września 2010 r., oraz, że dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk skazał go;

XIV. oskarżonego G. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt V aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie przestępczej i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 65 §1 kk skazał go, oraz wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XV. oskarżonego G. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt VI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 298 §1 kk w zb. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk skazał go, oraz na podstawie art. 286 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVI. oskarżonego G. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt VII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 263 §2 kk skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVII. oskarżonego G. G. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego w pkt VIII;

XVIII. na podstawie art. 91 §1 kk w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 65 §1 kk za przestępstwa przypisane w pkt XII i XIII wymierzył oskarżonemu G. G. (1) jedną karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XIX. na podstawie art. 91 §2 kk w zw. z art. 86 §1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu G. G. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XX. na podstawie art. 45 §1 kk orzekł w stosunku G. G. (1) przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w zakresie czynu przypisanego w pkt X w wysokości 234.000 zł (dwustu trzydziestu czterech tysięcy złotych);

XXI. oskarżonego R. J. (1) w ramach czynów zarzuconych w pkt I, II i III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca

2002 r. do końca lutego 2006 r., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, ze z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1), M. S. (1) i innymi ustalonymi osobami, z wyłączeniem okresów kiedy byli oni pozbawieni wolności, wbrew przepisom ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r., a następnie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny o wadze około 5,8 kg w ten sposób, że nabywał ją od ustalonych osób w szeregu transakcjach, a następnie zbywał odpłatnie G. G. (1) i innym ustalonym i nieustalonym osobom, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w wersji obowiązującej do dnia 08 grudnia

2011 r. w zw. z art. 65 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk i za to skazał go, oraz na tej samej podstawie wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XXII. oskarżonego R. J. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt IV aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w 2010 r. w W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej z ustalonymi osobami, ze z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny w ilości około 270 gram w ten sposób, że w szeregu transakcjach zbył ją K. K. (1) oraz w 2 transakcjach M. C. (1), którym to czynem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w zw. z art. 65 §1 kk i za to skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 w/w. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XXIII. oskarżonego R. J. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2009 r. do stycznia 2011 r. w W., działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii czynił przygotowania do popełnienia przestępstwa określonego w art. 56 ust. 3 ww. ustawy w ten sposób, że w celu przeprowadzenia transakcji kupna znacznej ilości 0,5 kg kokainy nawiązał kontakt w imieniu nabywcy ze zbywcą i przekazał dwie próbki kokainy o masie po 1 g, którym to czynem wyczerpał dyspozycję występkę z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) i za to skazuje go, oraz na tej samej podstawie wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXIV. na podstawie art. 85 §1 kk w zw. z art. 86 §1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu R. J. (1) karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych;

XXV. na podstawie art. 45 §1 kk orzekł w stosunku do R. J. (1) przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w zakresie czynu przypisanego w pkt XXI w wysokości 58.000 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy złotych), w zakresie czynu przypisanego w pkt XXII w wysokości 2700 zł (dwóch tysięcy siedmiuset złotych);

XXVI. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustala, iż przedmiotem obrotu było około 750 gram heroiny i czyn ten kwalifikuje z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. nr 224 z 2016 r.) w wersji obowiązującej do dnia 08 grudnia 2011 r. w zw. z art. 65 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk i za to skazał go, oraz na tej samej podstawie wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych, oraz na podstawie art. 45 §1 kk orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 22500 zł (dwadzieścia dwa tysiące pięćset złotych);

XXVII. na podstawie art. 63 §1 kk zaliczył oskarżonym D. R. (1) i G. G. (1) na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 1 marca 2012 r. do 19 lutego 2015r., R. J. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 15 stycznia 2013r. do dnia 15 grudnia 2014r.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli obrońcy oskarżonych D. R. (1), G. G. (1), R. J. (1) i P. S. (1).

Obrońca D. R. (1) zarzucił wyrokowi:

A. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 86 kpk w zw. z art. 85 § 1 i 2 kpk poprzez zezwolenie przez Sąd na wykonywanie obrony oskarżonego D. R. (1) przez adw. J. R., który na

etapie postępowania przygotowawczego bronił równocześnie oskarżonego D. R. (1) jak i głównego świadka oskarżenia K. K. (1), w sytuacji, gdy ich interesy są sprzeczne;

a w konsekwencji:

B. naruszenie art. 439 § 1 pkt 10 kpk poprzez prowadzenie postępowania w sytuacji, gdy oskarżony miał wprowadzić formalnie obrońcę, ale z uwagi na zachodzącą sprzeczność interesów oskarżonego i interesów oskarżonego D. R. (1) i K. K. (1) reprezentowanych przez tego samego obrońcę w postępowaniu przygotowawczym, nie mógł on należycie spełniać swych powinności;

C. w zakresie pkt II, III, IV wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 14 kpk i w następstwie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 kpk przez skazanie D. R. (1) za czyny będące w związku z udziałem oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. za czyn nieobjęty aktem oskarżenia i naruszenie przez to zasady skargowości

D. w zakresie pkt II, III, IV wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 6 kpk w zw. z art. 170

§ 1 pkt 5 kpk przez oddalenie wniosku obrońcy o uzupełniające przesłuchanie świadków M. S. (1), K. K. (1), M. J. (1), M. C. (1), E. G. (1), w sytuacji gdy Sąd pouczył strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzuconych im aktem oskarżenia czynów poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów (II, III, IV, V i VI a/o) w związku z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, jak również z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu;

E. w zakresie pkt. II wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 424 kpk w zw. z art. 92 § 1 kpk poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, którą ustawę Sąd zastosował do oskarżonego, mimo, że w okresie objętym zarzutem obowiązywała ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 r., z dnia 29 lipca 2005 r. oraz z dnia 29 lipca 2005 r. po nowelizacji z 1 kwietnia 2011 r.;

F. w zakresie pkt III i IV wyroku obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 92 § 1 kpk, poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku, którą ustawę Sąd zastosował do oskarżonego, mimo, że w okresie objętym zarzutem obowiązywały ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. oraz z dnia 29 lipca 2005 r. po nowelizacji z 1 kwietnia 2011 r.;

G. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez pominięcie w ocenie części dowodów i popadnięcie przez Sąd I Instancji w dowolność ocen, zwłaszcza w zakresie oceny dowodów z zeznań świadka M. S. (1), K. K. (1), M. J. (1), M. C. (1), E. W., J. N. (1) i R. J. (1);

H. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 § 1 kpk przez rozstrzygnięcie zachodzących w sprawie wątpliwości dotyczących udziału w obrocie i nabywaniu wewnątrzspółnotowym środków odurzających, jak również posiadania broni, przez D. R. (1) wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, a nadto niedopełnienie obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego;

I. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 92 kpk poprzez czynienie ustaleń faktycznych w zakresie świadka K. K. (1) jedynie w oparciu o protokoły jego przesłuchań (postępowanie przygotowawcze), przy jednoczesnym pominięciu treści nagrań video z jego przesłuchań, które w sposób zasadniczy różnią się od treści pisemnej wyjaśnień, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w sprawie;

J. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść, polegający na:

- nietrafnym przyjęciu, że oskarżony D. R. (1) dopuścił się popełnienia zarzuconych mu przestępstw uczestnictwa w obrocie i nabycia wewnątrzspółnotowym znacznej ilości środków odurzających, jak również posiadania broni, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku;
- brak poczynienia ustaleń w zakresie uprzedniego skazania świadka K. K. (1) za przestępstwo z art. 233 § 1 kk, co mogło mieć wpływ na dalszą ocenę wiarygodności świadka;
- brak poczynienia kompleksowych ustaleń faktycznych co do uczestniczenia i roli oskarżonego D. R. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej;
- brak poczynienia kompleksowych ustaleń w zakresie uczynienia sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu;
- braku poczynienia ustaleń faktycznych o sytuacji rodzinnej i osobistej

oskarżonego, pomimo, że w sprawie zostały przeprowadzone dowody na te okoliczności;

K. w zakresie pkt. I wyroku zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu D. R. (1) kary jednostkowej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy okoliczności sprawy przemawiają za tym, że przy ich uwzględnieniu, oskarżonemu powinna zostać wymierzona kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Obrońca G. G. (1) zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

1.1. obrazę art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego G. G. (1) z dnia 20 lipca 2016 r.

o ponowne przesłuchanie świadków E. G. (1) K. K. (1), M. S. (1) i M. J. (1) uznając, że ww. świadkowie przedstawili okoliczności istotne dla czynienia ustaleń co do zaistnienia znamion występku z art. 258 kk, podczas gdy dopiero na rozprawie dnia 27 czerwca 2016 r. Sąd pouczył o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez uzupełnienie ich opisu o znamię działania w zorganizowanej grupie przestępczej, zatem dopiero wtedy ujawniła się konieczność przesłuchania świadków również na tę okoliczność;

1.2. obrazę art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego G. G. (1) z dnia 3 sierpnia 2016 r. o ponowne przesłuchanie świadka, J. N. (1), uznając, że także ten świadek został bardzo dokładnie przesłuchany na rozprawie przez oskarżonych, na wszelkie okoliczności dotyczące współpracy z oskarżonymi i posiadanej wiedzy na ich temat, podczas gdy dopiero na rozprawie dnia 27 czerwca 2016 r. Sąd pouczył o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu poprzez uzupełnienie ich opisu o znamię działania w zorganizowanej grupie przestępczej, zatem dopiero wtedy ujawniła się konieczność przesłuchania świadków również na tę okoliczność;

1.3. w konsekwencji ww. uchybień, mający wpływ na treść orzeczenia w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy brak jest wystarczających

i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego, co doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

art. 170 § 3 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 368 kpk mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez zaniechanie wydania przez Sąd postanowienia o oddaleniu lub uwzględnieniu wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego G. G. (1) dnia 27 stycznia 2015 r. oraz 15 maja 2015 r., co w konsekwencji uniemożliwia poznanie stanowiska organu procesowego w tym zakresie oraz uniemożliwia kontrolę odwoławczą,

3. obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

3.1.obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka E. G. (1) poprzez bezpodstawne uznanie ich za wiarygodne oraz opierając na tym dowodzie swoje ustalenia faktyczne, podczas gdy z opinii sądowo-psychologicznej oraz uzupełniającej ustnej opinii złożonej przez biegłego T. G. na rozprawie dnia 20 sierpnia 2015 r. w sposób jednoznaczny wynika, iż jej mogą być uznane za wartościowy materiał jedynie przy uwzględnieniu potrzeby do ograniczania ujawnianych informacji oraz potrzeby do pozytywnego prezentowania swojego wizerunku;

3.2.w konsekwencji ww. uchybień, mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający

na ustaleniu, że oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci heroiny 11,7, podczas gdy brak jest wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o winie oskarżonego, co doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

4. obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

obrazę art. 6 kpk w zw. z art.344a § 1 i 2 kpk w zw. z art. 321 kpk poprzez niewykonanie przez prowadzącego postępowanie obowiązku polegającego na zapoznaniu podejrzanego G. G. (1) z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co uniemożliwiło podejrzanemu składania wniosków dowodowych oraz wyjaśnień, o czym oskarżony G. G. (1) poinformował Sąd meriti składając dnia 20 maja 2013r. wniosek o zwrot sprawy do prokuratury, który to wniosek Sąd oddalił, naruszając tym samym przepis art. 344a § 1 i 2, kpk, co w konsekwencji doprowadziło do rażącego naruszenia prawa oskarżonego do obrony.

5. obrazę przepisów prawa procesowego, tj.:

obrazę art. 6 kpk w zw. z art. 314 kpk w zw. z art. 313 § 3 i 4 kpk poprzez nieprzedstawienie oskarżonemu G. G. (1) pisemnego uzasadnienia postanowienia o zmianie postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 19 kwietnia (k. 5950-5954) pomimo jego pisemnej prośby z dnia 26 kwietnia 2013 r., a tym samym uniemożliwienia oskarżonemu G. G. (1) podjęcia obrony w zakresie zmienionych zarzutów.

Podnosił ponadto, iż w postępowaniu nie udało się wykazać, iż substancje które jego klient miał wprowadzać do obrotu były narkotykami, a nie dopalaczami, które były w okresie objętym zarzutem legalne.

6. Zarzucił ponadto rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego G. G. (1) - pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, która to kara nie jest adekwatna do ilości narkotyków wskazanych w zarzucie.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, na podstawie art. 427 §1 kpk i art. 437 § 2 kpk, wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt III. I.

2. zmianę kary orzeczonej wobec oskarżonego G. G. (1) na karę łagodniejszą.

Obrońca R. J. (1) zarzucił wyrokowi:

I. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 6 ust. 1 lit. C Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na dowolnym poszerzeniu opisu czynu, poprzez uznanie, iż oskarżony zarzucanych w pkt I, II, III i IV aktu oskarżenia czynów dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej, który to opis w istocie obejmuje złożony szereg znamion czasownikowych swym zakresem wykraczających poza granice oskarżenia i w konsekwencji czego Sąd I instancji naruszył dodatkowo prawo do obrony oskarżonego;

II. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 41 § 1 kpk w zw. z 44 kpk mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez prowadzenie postępowania z udziałem w składzie ławnika – E. P., która to brała udział w wydaniu wyroku skazującego wobec oskarżonego R. J. (1) w sprawie o sygn. akt XVIII K 120/08 przed Sądem Okręgowym w Warszawie, zakończonej wyrokiem z dnia 23 grudnia 2009 r., o której to okoliczności Sąd nie był powiadamiany przez obronę z uwagi na wskazanie na tę okoliczność przez oskarżonego, dopiero na obecnym - odwoławczym etapie postępowania, a co z uwagi na charakter spraw wskazuje, iż zaistniał w przeszłości kontakt zawodowy wskazanego ławnika z oskarżonym mający związek z przedmiotową sprawą, a mogący mieć wpływ na wyrokowanie i jednocześnie mogący naruszyć fundamentalne aspekty prawa do obrony oskarżonego;

III. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 170 § 5 k.p.k. mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na jego zastosowaniu i oddaleniu wniosków dowodowych obrońców (postanowienie Sądu - protokół k. 11373 z rozprawy z dnia 03 sierpnia 2016 r.) z uwagi na uznanie, iż służyły one jedynie przedłużeniu postępowania, w sytuacji gdy owe wnioski i okoliczności dla wykazania których zostały podniesione, miały na celu procesową weryfikację istnienia znamion wskazanej przez Sąd możliwej kwalifikacji karnej czynów zarzucanych oskarżonym, która to weryfikacja nie była w procesie umożliwiona z uwagi na wprowadzenie możliwości nowej kwalifikacji na samym końcu rozprawy – już po zgromadzeniu materiału dowodowego z osobowych źródeł dowodowych;

IV. art. 7 kpk i 410 kpk mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędną, oraz niepełną ocenę materiału dowodowego skutkującą przyjęciem, iż:

1) „Oskarżeni J., R. i G. wespół ze świadkami S. i K. tworzyli zatem zorganizowaną grupę przestępczą (str. 94 uzasadnienia wyroku) Funkcjonował w niej podział obowiązków, planowanie działań, istniały wypracowane schematy postępowania, stałe magazyny narkotykowe, trwałe kontakty z innymi strukturami (...)”, podczas gdy główni świadkowie wskazywani przez oskarżenie, tj. M. J. (1), K. K. (1), M. C. (1) i M. S. (1) wskazują, iż działalność oskarżonego nie była identyfikowana z żadną grupą przestępczą; relacje z grupami przestępczymi wynikały każdorazowo z poszczególnych znajomości oskarżonego lub współoskarżonych z członkami takowych i nie były wyrażane jako stanowiska wszystkich oskarżonych łącznie; wspólne działania nie miały charakteru stałego i zależały od każdorazowej intensywności działań przestępczych poszczególnych oskarżonych; nie istniały osoby kierujące działalnością oskarżonego, ani on sam nie udzielał jakichkolwiek dyspozycji; w porozumienia co do działalności przestępczej wchodził w różnych konstelacjach i w zależności od okoliczności towarzyszących każdorazowemu przestępstwu, w szczególności w warunkach braku dostosowania swoich działań do działania grupy jako całości;

2) oskarżonego R. J. (1) „obciąża wysoki poziom zaangażowania w przestępczość narkotykową, w tym zorganizowanie źródła zaopatrzenia w heroinę i utrzymywanie kontaktu z M. J. (1),” w sytuacji gdy świadek M. J. (1) jednoznacznie wskazuje, iż „Na początku mojej współpracy z S. M. widywałem ich (R. J. (1) i M. S. (1) - przyp. własny) razem (...) oraz nie było takiej sytuacji aby S. (osk. R. J. (1) przyp. własny) poznał mnie z T. (M. S. (1) - przyp. własny). To P. wydzwoił od mnie i powiedział, że da mi chłopaka czyli, T., który będzie odbierał ode mnie towar. To T. przyszedł do mnie ze S., a nie S. z T.” (protokół przesłuchania świadka - k. 1547), których to zeznań w postępowaniu sądowym, w warunkach upływu kilku lat i konfrontacji ze świadkiem M. S. (1) - połączonej ze wcześniejszą konsultacją przed rozprawą tych dwóch świadków, co zostało podniesione przez obrońców - świadek nie zanegował;

3) w zakresie czynu zarzucanego w pkt V Aktu Oskarżenia oskarżony był uczestnikiem obrotu substancjami niedozwolonymi, w sytuacji gdy oskarżony nie był ani podmiotem zainteresowanym zakupem tych środków, ani stroną

sprzedającą te środki czy osobą wprowadzającą je do obrotu, a jego udział ograniczył się do obrotu 2 g. substancji niedozwolonej jak w pkt V aktu oskarżenia,

co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Alternatywnie w razie braku uwzględnienia powyższych zarzutów, równocześnie na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. skarżonemu wyrokowi zarzucił:

V. naruszenie prawa materialnego tj. art. 86 § 1 k.k. poprzez wymierzenie kary łącznej grzywny w wymiarze przekraczającym sumę wszystkich stawek grzywny orzeczoną wyrokiem, tj. 250 stawek dziennych grzywny, w sytuacji gdy suma orzeczonych stawek dziennych grzywny za poszczególne czyny wynosiła 150 stawek, na co Sąd I instancji zwrócił już uwagę w uzasadnieniu orzeczenia;

VI. naruszenie prawa materialnego tj. art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji gdy przepis ten penalizuje przygotowanie do popełniania przestępstwa opisanego w art 56 ust 3 w/w ustawy, a samo popełnienie przestępstwa musi polegać bądź na wprowadzaniu do obrotu lub uczestnictwie w obrocie narkotykami, a zatem oskarżony musiałby być stroną transakcji - bądź to uczestnikiem, bądź to wprowadzającym do obrotu niekonsumenckiego substancje niedozwolone, a z ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego nie wynika aby zachowanie oskarżonego należało przypisać do któregośkolwiek z podmiotowych znamion czynu z art. 56 ust. 3 w/w ustawy, a zachowaniu oskarżonego należałoby przypisać znamiona opisane art. 56 ust 2 w/w ustawy, tj. uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi w postaci kokainy w łącznej ilości 2 g, zgodnie z zarzutem opisanym w pkt V Aktu Oskarżenia;

VII. wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary pozbawienia wolności w wymiarze kary łącznej orzeczonej na zasadzie asperacji w wysokości 7 lat bezwzględnego pozbawienia wolności, która to kara w wypadku prawidłowego zastosowania dyrektyw z art. 53 k.k. i dalszych oraz art. 86 k.k. i dalszych oraz nadania im właściwego znaczenia, zwłaszcza w zakresie różnicowania ustalonego udziału w zarzucanej działalności przestępczej oskarżonego wobec pozostałych współoskarżonych. który to udział obejmuje czas i obrót substancjami niedozwolonymi w zakresie w zasadzie o połowę mniejszym oraz incydentalnym udziale i podrzędnej roli w zarzucanej działalności w okresie po 2006 roku, braku związku z bronią palną czy transgranicznym przewozem narkotyków, winna być orzeczona w proporcjonalnie niższym wymiarze.

W konkluzji skarżący wniósł o:

uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

alternatywnie, w razie uwzględnienia jedynie zarzutów opisanych w pozostałej części apelacji, wniósł o:

przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie przesłuchania świadka zgodnie z wnioskiem dowodowym obrońcy z dnia 20 lipca 2016 roku i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez usunięcie z kwalifikacji zarzucanych czynów opisanych w pkt XXI i XXII wyroku art. 65 § 1 k.k. i opisu działania w zorganizowanej grupie przestępczej; zmianę kwalifikacji czynu opisanej w pkt XXIII wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się jedynie czynu z art. 56 ust 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii (jak w opisie pkt V Aktu Oskarżenia) oraz zmianę orzeczonej kary łącznej poprzez wymierzenie kary łącznej w wymiarze nie większym niż 150 stawek dziennych grzywny oraz kary łącznej pozbawienia wolności w niższym niż orzeczony wymiarze.

Jednocześnie, wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzęduj oświadczając, iż koszty te nie zostały opłacone ani w całości ani w części.

Obrońca P. S. (1) zarzucił wyrokowi:

obrażę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. art. 7 k.p.k. poprzez znaczne przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyznanie wiarygodności dowodowi z zeznań świadka M. S. (1) i w konsekwencji na tej podstawie uznanie oskarżonego za winnego popełnionego czynu, podczas gdy zeznania te cechują się szeregiem niespójności, wewnętrznych sprzeczności i rozbieżności a tym samym nie stanowią właściwej i wystarczającej podstawy dowodowej do uznania oskarżonego za winnego zarzucanego mu.

Z dalekiej ostrożności, w sytuacji nie podzielenia przez Sąd powyższego zarzutu, skarżonemu wyrokowi zarzucił na zasadzie:

art. 438 pkt 4 k.p.k. wymierzenie oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej w postaci kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy i kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 (stu) złotych z naruszeniem zasad zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a nadto nie uwzględniającej należyte stopnia zawinienia sprawcy, jak i jego postawy po popełnieniu przestępstwa, oraz w toku postępowania przygotowawczego i sądowego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie w razie nie podzielenia przez Sąd odwoławczy zarzutu prawa procesowego o: - zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary w dolnej granicy ustawowego wymiaru.

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego zostały wniesione co do oskarżonych D. R., G. G. i R. J..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych są po części zasadne.

Co do oskarżonych D. R. (1), G. G. (1) i R. J. (1) na uwzględnienie zasługiwały zarzuty dotyczące przestępstw stypizowanych w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii opisanych w pkt II, III, IV, X, XI, XII, XIII, XIV, XXI i XXII w zakresie ustalenia, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej nadto, co do skarżonego R. J. zarzut obraży art. 86 § 1 k.k., poprzez wymierzenie kary łącznej grzywny (w pkt XXIV), przekraczającej sumę wszystkich stawek grzywny wymienionych w wyroku (w pkt XXI i XXII), zaś co do oskarżonych P. S. i po części R. J., zarzuty odnoszące się do rażącej niewspółmierności orzeczonych kar pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie zarzuty podniesione w rozpoznawanych apelacjach okazały się nietrafne.

W konsekwencji na akceptację zasługiwały postawione tam, wnioski apelacyjne o zmianie zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów, albo też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Należy w związku z tym podkreślić, że materiał dowodowy zebrany i ujawniony w niniejszym procesie pozwala na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym, zaś uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest w takim przypadku, w świetle aktualnie obowiązujących uregulowań (art. 437 § 2 k.p.k.) praktycznie, niemożliwe.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zebrane dowody obciążające oskarżonych D. R. G. G. i R. J. w zakresie przestępstw określonych w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wskazują jednoznacznie, że przestępstwa te powinny być opisane w ramach konstrukcji współsprawstwa osób, które wykonywały poszczególne czyny wspólnie i w porozumieniu (tak jak to przyjęto w akcie oskarżenia).

Nie było natomiast uzasadnionych podstaw pozwalających na uznanie, że wszystkie te czyny (wskazane w pkt II-IV, X-XIV i XXI-XXII wyroku) zostały popełnione przez oskarżonych działających w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 65 § 1 k.k.

Obrońcy oskarżonych D. R. G. G. i R. J. słusznie podnoszą, że przepisywana im działalność przestępcza nie była identyfikowana z żadną grupą przestępczą (albowiem oskarżeni funkcjonowali w praktyce na obrzeżach innych rzeczywiście istniejących, zorganizowanych grup przestępczych), że nie istniała tutaj utrwalona struktura hierarchiczna, że nie funkcjonował jeden ośrodek decyzyjny, ani też nie istniała konkretna osoba kierująca grupą, że role poszczególnych sprawców były płynne i nieutralne - w zależności od okoliczności – oskarżeni, uczestnicząc w obrocie środkami odurzającymi, wymiennie brali udział w ich nabywaniu, albo w udostępnianiu celem dalszej dystrybucji lub w ich udzielaniu konsumentom, zajmując się przy tym magazynowaniem lub porcjowaniem kolejnych dostaw narkotyków, a w określonych przypadkach brali udział w przemieszczaniu tych środków z zagranicy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Konsekwencją uznania trafności zarzutów, kwestionujących istnienie zorganizowanej grupy przestępczej składającej się z w/w oskarżonych, było wyeliminowanie przez Sąd odwoławczy z opisów czynów przypisanych tym oskarżonym w pkt II-IV, X-XIV i XXI-XXII wyroku, ustalenia, że dopuścili się oni tychże czynów działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a także, do części z tych czynów (z pkt III-IV, XI-XIV wyroku), wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary za te czyny przepisu art. 65 § 1 k.k.

Co do części przestępstw, w których wyeliminowano ustalenie o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt II, X, XXI-XXII) ich kwalifikacja (w związku z art. 65 § 1 k.k.) została zachowana, z uwagi na bezbłędne ustalenie Sądu I instancji, iż poszczególni oskarżeni, uczynili sobie z popełniania w/w przestępstw stale źródło dochodów.

Wszelako, co do wszystkich czynów, w których wyeliminowano ustalenie o działaniu w zorganizowanej grupie przestępczej (niezależnie od tego, czy w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary zachowany został przepis art. 65 § 1 k.k.) Sąd Apelacyjny uznał za stosowne, z uwagi na redukcję ładunku społecznej szkodliwości tych czynów, obniżyć wysokość orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych i w efekcie, kar łącznych pozbawienia wolności, uwzględniając przy ich wymiarze zasady określone w art. 53 k.k. oraz okoliczności istotne dla orzekania kar łącznych.

Dodatkowo, w odniesieniu do oskarżonego R. J., Sąd odwoławczy, uwzględniając zarzut apelacyjny, skorygował błędnie określoną karę łączną grzywny, uznając iż karą współmierną i uwzględniającą okoliczności istotne dla jej wymiaru, będzie w tym przypadku kara łączna 120 stawek dziennych w wysokości 100 zł za stawkę.

Obniżono też karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu P. S. (1).

W pozostałym zakresie, jak wyżej podniesiono, apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Ponieważ zarzuty podnoszone w apelacjach w znacznej mierze dotyczą analogicznych problemów, wskazanym jest w tym zakresie, ich łączne omówienie.

Za nietrafne w szczególności uznać należy podniesione we wszystkich apelacjach zarzuty obrazy art. 7 i 410 k.p.k., a w apelacji obrońcy D. R. dodatkowo zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i 92 k.p.k. oraz powiązane z nimi zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, w zakresie którym nie dotyczą one ustaleń zmodyfikowanych w orzeczeniu Sądu odwoławczego.

Na wstępie wypada stwierdzić, że Sąd I instancji przeprowadził staranne i wnikliwe postępowanie dowodowe, skutecznie realizując obowiązek wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia tej sprawy dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania, zarówno korzystne dla oskarżonych jak i przemawiające na ich niekorzyść zostały przez Sąd I instancji wszechstronnie zbadane, rozważone i poddane dokładnej analizie, a na tej podstawie Sąd ten poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonych w zakresie przypisanych im w wyroku czynów, za wyjątkiem wyżej omawianych ustaleń dotyczących działania w zorganizowanej grupie przestępczej.

Ocena materiału dowodowego poczyniona przez Sąd I instancji, która jest oceną kompletną i wszechstronną, pozostaje w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych i faktycznych, a zatem nie przekracza granic oceny swobodnej, zakreślonych w art. 7 k.p.k.

Natomiast w przypadkach ujawnienia niedających się usunąć wątpliwości, na przykład w zakresie ilości, czy wartości środków odurzających, Sąd I instancji każdorazowo rozstrzygał je na korzyść oskarżonych, stosownie do zasady z art. 5 § 2 k.p.k.

Podnieść przy tym wypada, że Sąd I instancji, w ramach pisemnych motywów wyroku, wskazał w sposób wyjątkowo precyzyjny i szczegółowy, które fakty uznaje za udowodnione lub nieudowodnione, należycie oceniając dowody na których się w tej mierze oparł oraz wyjaśniając wyczerpująco, dlaczego odrzucił dowody przeciwnie.

W takiej sytuacji kontrola instancyjna w pełni uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje, zgodnie z regułą z art. 410 k.p.k., pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu okoliczności i dowodów ujawnionych w toku postępowania.

Reasumując uznać należy, że w przeprowadzonym postępowaniu pierwszoinstancyjnym jak i w ocenie zebranych dowodów, Sąd Apelacyjny nie dostrzegł obrazy przepisów ustawy karnoprocesowej (w tym przepisów art. 7, 410, 92 oraz 5 § 2 k.p.k. wskazanych w apelacjach obrońców oskarżonych), która mogłaby mieć wpływ na treść wyroku, zaś całokształt ujawnionego materiału dowodowego i okoliczności sprawy stanowił należyłą podstawę do poczynienia przez Sąd I instancji kompletnych i prawidłowych ustaleń faktycznych.

W związku z tym, za bezzasadne uznać należy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, sformułowane we wszystkich omawianych apelacjach, z wyjątkiem w/w ustaleń dotyczących grupy przestępczej.

Dodatkowo, co do podniesionych w apelacji obrońcy **D. R. (1)** zarzutów obrazy art. 86 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.p.k., co miałyby skutkować zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), stwierdzić trzeba, że sytuacja określona w powyższych przepisach, w sprawie niniejszej po prostu nie wystąpiła.

Nie było bowiem takiej sytuacji, w której jeden obrońca reprezentowałby w sprawie kilku oskarżonych, mających sprzeczne interesy procesowe.

Odnosić w tym kontekście wypada, że podejrzany K. K. (1), deklarując podczas przesłuchania w dniu 3.VIII.12r. zamiar składania wyjaśnień obciążających współpodejrzanych (w tym D. R.), w tym samym momencie, wypowiedział stosunek obrońcy adwokatowi J. R., który był w tym czasie również obrońcą m.in. D. R..

W takim układzie procesowym, Sąd I instancji rozpoznający sprawę nie miał podstaw prawnych i faktycznych, pozwalających na wydanie postanowienia, w którym mowa w art. 85 § 2 k.p.k., albowiem nie istniała sytuacja sprawowania obrony kilku oskarżonych, których interesy pozostają w sprzeczności.

Podobnie, również na wcześniejszym etapie postępowania (w śledztwie), nie zachodziły podstawy do zastosowania uregulowania zawartego w art. 85 § 3 k.p.k. przez prezesa Sądu.

Okresy równoczesnej obrony podejrzanych nie pokrywały się bowiem z okresami, w których zachodziła rozbieżność pomiędzy ich interesami.

Przy tym, jak trafnie podnosi się w orzecznictwie, procesowa kolizja interesów musi być realna, rzeczywista, a nie jedynie pozorna, czy potencjalna.

Obrona jednego, współoskarżonych, z uwagi na sprzeczność interesów, musi w sposób nieuchronny, narażać dobro drugiego oskarżonego, ma czynić obronę drugiego oskarżonego zadaniem „wręcz niemożliwym” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2015 r. II KK 80/14).

Kolizja interesów oskarżonych, określona w art. 85 § 1 k.k., zachodzi wtedy, gdy dla obrony jednego z nich celowym byłoby dezawuowanie wyjaśnień innego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 października 2014 r., II AKA 260/14).

W sprawie niniejszej nie istniało jakiegokolwiek zagrożenie dla oskarżonego D. R. (jak też G. G.) tylko z tego tytułu, iż jego obrońca, w postępowaniu przygotowawczym, reprezentował początkowo (przez około 3 miesiące) współpodejrzanego, który następnie przyjął odmienną linię obrony, tym bardziej, że na owym krótkotrwałym etapie równoczesnej obrony, wszyscy podejrzani konsekwentnie odmawiali składania wyjaśnień.

Natomiast w fazie postępowania pierwszoinstancyjnego obrońca D. R. nie reprezentował równoległe podejrzanego K. K., i to również w żadnym innym postępowaniu toczącym się z jego udziałem.

Na etapie postępowania sądowego (podobnie jak w śledztwie) adwokat J. R. sprawował obronę oskarżonego D. R. oraz G. G. i nie miał ani prawa ani też żadnego interesu, by działać na niekorzyść tych oskarżonych, w związku z wcześniejszą (krótkotrwałą) obroną K. K..

Nadmienić w tym miejscu należy, że zeznania podejrzanego K. K., który stał się następnie jednym z głównych świadków oskarżenia, nie była jedynym (odosobnionym) dowodem, obciążającym oskarżonego D. R..

Odnosiły się one tylko do części długotrwałej działalności przestępczej oskarżonego (od marca 2009 r.) i znajdują rozległe oparcie w szeregu innych (w tej mierze wiarygodnych) dowodach, szczegółowo omówionych i trafnie ocenionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w tym szczególnie w zeznaniach J. N. (1), E. G. (1), M. C. (1) i innych.

Zeznania tej grupy świadków analizowane i ocenione we wzajemnej korelacji - stanowiły stabilną podstawę dowodową bezbłędnych ustaleń faktycznych wskazujących, że oskarżony D. R. popełnił czyny przypisane w pkt I-IV i VI wyroku (bez ustalenia o zorganizowanej grupie przestępczej).

Co do zarzutu obrazy art. 14 k.p.k., a w następstwie wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., (w związku z naruszeniem zasady skargowości) oraz zarzutu obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych, - dotyczących możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu w związku z działaniem w zorganizowanej grupie przestępczej - stwierdzić należy, iż zarzuty te (pkt C i D apelacji) ulegały pełnej dezaktualizacji, z uwagi na wyeliminowanie w wyroku Sądu odwoławczego ustalenia o działaniu w tego rodzaju grupie.

W kategoriach jedynie nieporozumienia postrzegać można, sygnalizowaną w pkt D apelacji, kwestię braku przesłuchania (uzupełniającego) wymienionych tam świadków, na okoliczność ustalenia, co do uczynienia z przestępstw stałego źródła dochodu.

Okoliczności, iż oskarżony uczynił sobie z przestępstwa przypisanego mu w pkt II wyroku stałe źródło dochodu, została bowiem ujęta w opisach czynów zarzucanych oskarżonemu w akcie oskarżenia i nie istniała potrzeba uzupełniającego przesłuchania świadków w tym zakresie, w związku z pouczeniem Sądu o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej tych czynów.

Analogicznie należy potraktować zarzuty z pkt E i F apelacji - obrazy art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z obrazą (nieznanego w ustawie) przepisu art. 92

§ 1 k.p.k.

Dla porządku jedynie nadmienić wypada, że naruszenie art. 424 k.p.k., jako uchybienie zaistniałe już po ogłoszeniu wyroku, nie może być uznawane za tego rodzaju obrazę przepisów prawa, która mogła mieć wpływ na treść tegoż orzeczenia (w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k.).

Niezależnie od tego zauważyć należy, że art. 4 § 1 k.k., zawierający unormowanie dotyczące prawa intertemporalnego nie ma zastosowania do przestępstwa trwałego którym jest przestępstwo z pkt II wyroku wskazane w pkt D apelacji (od czerwca 2002 r. do marca 2012 r.).

Stosuje się w tym przypadku, co jest oczywiste (i nie wymaga pisemnego uzasadnienia) ustawę obowiązującą na końcowym etapie popełniania tegoż przestępstwa (tj. ustawę z 29 lipca 2005 r.) w brzmieniu obowiązującym - po nowelizacji z 1 kwietnia 2011 r. - od 8 grudnia 2011 r.).

Odnosnie czynów z pkt III i IV wyroku, obowiązuje zgodnie z art. 4

§ 1 k.k. priorytet stosowania ustawy nowej. W ustawie z 29 lipca 2005 r., w brzmieniu sprzed nowelizacji z 1 kwietnia 2011 r., jak i po tej nowelizacji, zagrożenie karą za czyn z art. 55 ust. 3 w/w ustawy było identyczne, a więc również w tym przypadku, nie istniała potrzeba uzasadnienia w/w kwestii, w ramach pisemnych motywów wyroku.

Co do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. powtórzyć należy, że również w odniesieniu do wskazanych w pkt G apelacji dowód z zeznań świadków M. S., K. K., M. J., M. C., E. G. i J. N. Sąd I instancji przeprowadził wyjątkowo rzetelną i wręcz drobiazgową analizę tych dowodów, w powiązaniu z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, szczegółowo badając wszelkie rozbieżności występujące w ramach tegoż materiału dowodowego i jednocześnie wykazując (logicznie i przekonująco), iż nie dyskwalifikują one wartości dowodowej w/w zeznań, w zakresie wskazującym na sprawstwo i winę oskarżonego D. R..

Wbrew sugestiom skarżącego nie osłabia przy tym, wiarygodności powyższych świadków fakt, że składając relacje obciążające oskarżonego mogli oni dążyć do uzyskania korzystnych rozstrzygnięć we własnej sprawie karnej.

Taki argument świadczyłby bowiem a priori o każdorazowej niewiarygodności zeznań osób, które mogą korzystać z przywilejów procesowych określonych np. w art. 60 § 3 i 4 k.k.

Tymczasem jest oczywistym, że zeznania tych osób podlegają szczegółowej weryfikacji (tak jak w niniejszej sprawie) i dopiero gdy przedstawiają prawdziwy przebieg wydarzeń to mogą stanowić podstawę ubiegania się o ww. gratyfikacje.

Nie można zatem zaakceptować stanowiska skarżącego, że zeznania wskazanych przez niego świadków należy traktować jako dowody niepełnowartościowe.

Nadto, wbrew twierdzeniu apelującego, sam fakt, że w wśród dowodów stanowiących podstawę skazania oskarżonego ujawniono pewne rozbieżności (bliżej nie sprecyzowane w apelacji), nie może być uznany za stan zaistnienia nieusuwalnych wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., skutkujący (zdaniem skarżącego) koniecznością uniewinnienia oskarżonego.

Skarżący mógłby się bowiem powoływać na treść art. 5 § 2 k.p.k., tylko wtedy, gdyby Sąd orzekający, dokonał oceny dowodów zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. i mimo tego nie usunął wątpliwości, co do istotnych okoliczności sprawy.

W niniejszej sprawie tego rodzaju sytuacja nie zaistniała. Sąd I instancji, poddał bowiem wszystkie dowody dotyczące odpowiedzialności

oskarżonego D. R. za przypisane mu czyny szczegółowej i wnikliwej analizie, a wszystkie pojawiające się w nich okoliczności wyjaśnił w sposób nie budzący zastrzeżeń, trafnie weryfikując kwestie dotyczące ilości i wartości środków odurzających, będących przedmiotem tych przestępstw oraz słusznie przyjmując, że dowody te zasługują na wiarę w zakresie wskazującym na to, iż oskarżony D. R. jest sprawcą czynów przypisanych mu w pkt I, II, III, IV i VI zaskarżonego wyroku (rozległe rozważania str. 3-21, 17-29, 51-60).

Podzielając wyczerpujące logiczne i przekonujące rozważania Sądu I instancji w powyższym zakresie, podnieść jedyne wypada, że Sąd ten dostrzegł (podniesioną w apelacji) problematykę rozbieżności pomiędzy treścią protokołów

przesłuchania świadka K. K., a zawartością nagrań video z tej czynności, trafnie przyjmując, (w sytuacjach spornych) za podstawę dowodową orzeczenia zeznania faktyczne złożone przez tego świadka.

Z kolei okoliczność, że w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie odwołano się do faktu uprzedniej karalności świadka K. K. za czyn z art. 233 § 1 k.k. (pkt J apelacji), w żadnym wypadku nie podważa wyżej zaprezentowanego stanowiska, iż Sąd I instancji cały zebrany materiał dowodowy (w tym zeznania świadka K. K.), ocenił trafnie i zgodnie z zasadami opisanymi w art. 7 k.p.k.

Na tej podstawie, Sąd poczynił pozbawione luk i błędów ustalenia, w zakresie czynów przypisanych D. R. (z uwzględnieniem korekty co do art. 65 § 1 k.k.), a zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (wyartykułowany w pkt J apelacji) uznać, trzeba za chybiony.

Podnoszony w pkt J apelacji, zarzut braku ustaleń odnośnie uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, ma jedynie pozorny charakter. Ustalenia faktyczne wyroku, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. to są bowiem nie tylko ustalenia zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku, ale i (przede wszystkim), ustalenia zawarte w samej sentencji wyroku (w opisie czynu).

Tam też Sąd I instancji zamieścił (w pkt II wyroku) ustalenie, iż oskarżony D. R. uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, a okoliczność ta wynika w sposób bezdyskusyjny z pozostałych ustaleń faktycznych (dotyczących tegoż oskarżonego), zawartych w pisemnych motywach wyroku (str. 25-29 uzasadnienia).

Podobnie, jedynie uboczne znaczenie ma dla rozstrzygnięcia sprawy niepoczynienie szczegółowych ustaleń, co do sytuacji rodzinnej i osobistej oskarżonego (pkt J apelacji).

Sąd wymierzając karę dostrzegł bowiem fakt trudnej sytuacji rodzinnej i życiowej m.in. oskarżonego, trafnie uznając, iż nie uzasadniała (tj. nie usprawiedliwiała) ona działalności przestępczej oskarżonego (str. 109 uzasadnienia).

Co do zarzutu niewspółmierności kary, odnośnie czynu z pkt I wyroku podnieść należy, iż jest on w całej rozciągłości chybiony. Sąd I instancji poczynił w tym zakresie obszerne rozważania, wykazujące w sposób jednoznaczny, że kara 2 lat pozbawienia wolności wymierzona za ten czyn respektuje w pełni zasady wymiaru kary z art 53 k.k.

W związku z powyższym, wobec odrzucenia omawianych wyżej zarzutów, zawartych w apelacji obrońcy D. R. (za wyjątkiem tych dotyczących ustaleń związanych z art. 65 § 1 k.k.), uznać należy, że na uwzględnienie nie zasługuje wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego **R. J.** na wstępie stwierdzić trzeba, że znaczna część argumentów podnoszonych przez skarżącego była już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, przy okazji analizy apelacji dotyczącej D. R.. Sformułowane tam uwagi pozostają aktualne również w odniesieniu do w/w apelacji dotyczącej R. J.

Apelacja obrońcy R. J. kwestionuje, przede wszystkim, poczynione przez Sąd I instancji ustalenia, w zakresie działania w zorganizowanej grupie przestępczej i podnosi (powiązane z tym) zarzuty proceduralne, dotyczące nieprzeprowadzenia uzupełniających dowodów na powyższą okoliczność oraz wykroczenia poza granice oskarżenia (pkt I, III, IV 1) petitum apelacji.

Jak już powiedziano zarzuty apelacyjne, odnoszące się do powyższej problematyki, uległy - na skutek zmiany ukształtowania wyroku w powyższym zakresie przez Sąd odwoławczy - pełnej dezaktualizacji i stosownie do art. 436 k.p.k. nie podlegają rozpoznaniu.

Uwzględniony został natomiast zarzut z pkt V apelacji. Sąd I instancji obraził bowiem art. 86 § 1 k.k., wymierzając karę łączną grzywny przekraczającą sumę kar jednostkowych. Uchybienie to zostało skorygowane przy okazji ponownego ukształtowania wymiaru kary grzywny w wyroku Sądu Apelacyjnego.

Po części, na akceptację zasługiwał też zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności, sformułowany w pkt VII apelacji.

Rację ma skarżący podnosząc, że kara ta nie odzwierciedlała zróżnicowanego udziału oskarżonego i pozostałych współoskarżonych w działalności przestępczej.

Czyny przypisane oskarżonemu obejmowały udział w obrocie środkami odurzającymi w ilości znacznie mniejszej od ustalonych w ramach czynów przypisanych pozostałym oskarżonym i w krótszym okresie czasu.

Rozmiar kary łącznej pozbawienia wolności, (orzeczony z uwzględnieniem reguł rządzących wymierzaniem wysokości tejże kary), został obniżony wobec R. J. w instancji odwoławczej w stopniu odpowiednio wyższym niż wobec pozostałych oskarżonych - z 7 do 5 lat pozbawienia wolności (tj. o 2 lata), podczas gdy pozostałym oskarżonym zredukowano kary łączne jedynie o 1 rok.

Pozostałe zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. J. są w całej rozciągłości bezzasadne.

Szerszego komentarza nie wymaga zarzut obrazy art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z 44 k.p.k. sformułowany w pkt II apelacji w powiązaniu z naruszeniem prawa do obrony.

Udział ławnika w wydawaniu orzeczenia w innej sprawie przeciwko temu samemu oskarżonemu (kontakt zawodowy), nie jest ani przesłanką do tego wyłącznie z urzędu od udziału w rozpoznawanej sprawie ani też nie może być automatycznie uznany za okoliczność wywołującą uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k.

Słusznie wskazuje się w orzecznictwie (np. zacytowany w apelacji wyrok Sądu Najwyższego z 10 lipca 2001 r. KKN 538/98), że kontakt zawodowy sędziego z uczestnikami postępowania (w ramach innej sprawy), który może być podstawą wyłączenia sędziego, musi mieć związek z sprawą rozpoznawaną.

W sprawie niniejszej, wbrew głośnym wywodom skarżącego, żaden tego rodzaju związek pomiędzy w/w sprawami nie występuje i w żadnym zakresie udział wskazanego w apelacji ławnika nie ograniczał prawa oskarżonego do obrony.

Nie zasługuje na akceptację zarzut naruszenia art. 7 i 410 k.p.k., albowiem również w zakresie dotyczącym oskarżonego R. J., wyrok Sądu I instancji oparty jest o całokształt dowodów i okoliczności ujawnionych w toku rozprawy.

Wszystkie istotne w tej mierze dowody zostały przez tenże Sąd wnikliwie i wyczerpująco przeanalizowane oraz ocenione zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do poczynienia bezbłędnych ustaleń faktycznych, za wyjątkiem ustaleń dotyczących zorganizowanej grupy przestępczej.

Nie budzi w szczególności zastrzeżeń ustalenie, zakwestionowane w pkt IV/2 apelacji, Sąd I instancji w sposób skrupulatny wykazał, że wysoki poziom zaangażowania oskarżonego w przestępczość (w tym w utrzymywanie kontaktów z M. J.) wynika m.in. z analizy porównawczej zeznań R. J. i M. S. wskazującej że bardziej wiarygodna jest w tej mierze wersja M. S. (k. 85-87 uzasadnienia).

Za bezpodstawne uznać należy zarzuty kwestionujące uznanie przez Sąd I instancji, że działanie opisane w pkt V aktu oskarżenia stanowiło przygotowanie do popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt IV 3 i VI apelacji).

Sąd I instancji wyjaśnił w sposób logiczny i przekonujący, dlaczego zmienił w tym zakresie opis czynu, i co za tym idzie, jego kwalifikację prawną, trafnie wskazując na zeznania świadków, z których jednoznacznie wynika, iż zachowanie oskarżonego nie było uczestniczeniem w obrocie 2 g kokainy, lecz elementem skojarzenia 2 stron transakcji narkotykowej (zakupu 0,5 kg kokainy), którym to stronom chciał umożliwić jej przeprowadzenie. Opisane w pkt V aktu oskarżenia 2 g kokainy pełniły jedynie rolę próbki przekazywanej przez zbywcę potencjalnemu nabywcy.

Zachowanie oskarżonego nie miało się ograniczać jedynie do przekazania zbywcy 2 kg kokainy, ale miał on dalej aktywnie uczestniczyć w obrocie większą ilością narkotyków. Kursował w tym celu pomiędzy dwoma samochodami - jednym w którym byli zbywcy proponujący towar (kokainę), oraz drugim, w którym byli nabywcy proponujący zapłatę za ten środek.

W tej sytuacji okoliczności, że nie można oskarżonego zakwalifikować do żadnej ze stron przyszłej transakcji (zbywca, nabywca), nie oznacza, iż nie był on potencjalnym uczestnikiem obrotu środkami odurzającymi, czyniącym przygotowania do popełniania tegoż przestępstwa, właśnie poprzez włączenie się w pośrednictwo pomiędzy stronami transakcji.

Tym samym, wbrew stanowisku skarżącego nie ma przeszkód prawnych lub faktycznych, które uniemożliwiałyby, w realiach niniejszej sprawy przypisać oskarżonemu popełnienie czynu polegającego na czynieniu przygotowania do popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez przekazanie 2 g próbek narkotyku potencjalnemu nabywcy.

Również odnośnie apelacji obrońcy **G. G. (1)** zachowują aktualności wszelkie uwagi, zawarte w dotychczasowych rozważaniach, poświęconych zarzutom obrazy przepisów prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych, postawionym w apelacjach obrońców D. R. i R. J..

Dodatkowo, tak jak przy w/w apelacjach, wskazać należy na bezprzedmiotowość zarzutu obrazy art. 170 § 1 k.p.k. w związku z oddaleniem wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadków, na okoliczność działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej oraz błędu w ustaleniach faktycznych dotyczącego tejże okoliczności (pkt 1.1, 1.2, 1.3 apelacji).

Co do zarzutu naruszenia przepisów art. 170 § 3 k.p.k. z art. 366 § 1 k.p.k. i 368 k.p.k. (pkt 2 apelacji) nie można odmówić racji skarżącemu, że zaniechanie wydania postanowienia w przedmiocie wniosku dowodowego jest równoznaczne z sytuacją oddalenia tegoż wniosku, co z uwagi na brak uzasadnienia takiego rozstrzygnięcia, stanowi obrazę przepisów prawa procesowego.

Przypomnieć wszelako należy, że nie każda obraza przepisów postępowania może być uznana za względną przyczynę odwoławczą (art. 437 pkt 2 k.p.k.), lecz tylko taka która mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Wniosek dowodowy skarżącego z 27 stycznia 2015 r., zawarty w piśmie z k. 10249 (którego Sąd nie rozpoznał k. 10259), zmierzał do podważenia wiarygodności tej części zeznań E. G. (1), która dotyczyła jej uczestniczenia w obrocie syropem metadonowym z własnym ojcem.

Okoliczność ta nie ma znaczenia dla kształtu orzeczenia w przedmiotowej sprawie, tym bardziej, że Sąd, oceniając zeznania, E. G., zdystansował się właśnie od tej części jej relacji, która dotyczyła kwestii rodzinnych, dając im wiarę tylko w tym zakresie w którym znalazły potwierdzenie w innych dowodach (str. 17, str. 20 uzasadnienia).

Uwagi te odnoszą się odpowiednio do wniosków dowodowych zgłoszonych podczas rozprawy z dnia 15 maja 2015 r. (k. 10743-10744).

Również w tym przypadku skarżący nie wykazał, że uchybienie Sądu, w postaci nierozpoznania w.w. wniosków mogło mieć wpływ na treść wyroku.

Nadto, także w/w wnioski odnosiły się do osobistych, czy wręcz intymnych, okoliczności związanych z życiem rodzinnym i małżeńskim E. G. (1), co do których Sąd orzekający nie obdarzył jej zeznań walorem wiarygodności.

Na akceptację nie zasługiwał zarzut z pkt 3.1 apelacji, w którym skarżący kwestionuje sądową ocenę zeznań E. G. (1), odwołując się do treści opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej tegoż świadka.

Biegły w swojej pisemnej opinii stwierdził m. in. , że funkcjonowanie w/w świadka nie wskazywało na obecność objawów deficytów funkcji poznawczych, w tym w zakresie funkcji percepcyjnych i pamięciowych, związanych z postrzeganiem i odtwarzaniem spostrzeżeń (k. 10896). Zeznania E. G. stanowią wartościowy materiał dla potrzeb prowadzonego postępowania (k. 10896).

Ten wniosek biegły opatrzył zastrzeżeniem, że w ocenie psychologicznej w/w zeznania mogą być uznane za wartościowy materiał jedynie przy uwzględnieniu potrzeby ograniczenia ujawnianych informacji (z uwagi na wpływ czynników emocjonalnych i wpływ potrzeby pozytywnej autoprezentacji K. 10897, 10931). Wnioski zawarte w opinii biegłego zostały z całą rozciągłością uwzględnione w rozważaniach Sądu I instancji poświęconych ocenie zeznań E. G.. Wbrew twierdzeniom skarżącego ocena zeznań tegoż świadka, w żadnym wypadku, nie miała dowolnego, czy wręcz bezkrytycznego charakteru.

Wypada jedynie podkreślić, że Sąd I instancji poddał zeznania E. G. wyjątkowo wnikliwej i wyczerpującej analizie oraz dogłębnej ocenie, uwzględniającej zasady określone w at. 7 k.p.k. - w koreacji z całokształtem okoliczności i dowodów ujawnionych w sprawie - trafne i precyzyjnie wskazując, które dowody i w jakim zakresie, potwierdzają wersję podawaną przez tegoż świadka , oraz w związku z tym, w której części w/w zeznania zasługują na wiarę (str. 15-22 uzasadnienia wyroku).

W żadnym wypadku nie była to więc ocena bezkrytyczna. Przeciwnie, Sąd podszedł do zeznań E. G. z wyjątkową ostrożnością, uznając je za niewystarczające dla dokonywania samodzielnych ustaleń faktycznych, w sytuacji gdy nie znajdowały one oparcia w innych dowodach (str. 17 uzasadnienia).

Sąd, podzielił zastrzeżenia zawarte w opinii biegłego, podnosząc, że wskazują one na konieczność ograniczenia zaufania, co do szczerości w/w świadka.

Jednocześnie Sąd dostrzegł, że relacja E. G. w wielu punktach znajduje potwierdzenie w innych dowodach i, w związku z tym, trafnie przyjął, iż w tym zakresie jej zeznania zasługują na akceptację.

Z tych względów, za chybioną uznać należy konkluzję zawartą w pkt 3.2 apelacji, że konsekwencja uchybień, w zakresie respektowania przepisów prawa procesowego (w tym w zakresie oceny zeznań E. G.) są błędne ustalenia faktyczne wskazujące, iż oskarżony uczestniczył w obrocie 11,7 kg heroiny,

Jak już bowiem powiedziano, Sąd I instancji ocenił materiał dowodowy, obciążający oskarżonego G. G. (w tym dowód z zeznań E. G.) w sposób nadzwyczaj wnikliwy i wręcz drobiazgowy, respektując zasady logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne (nie zawierające lub i błędów - za wyjątkiem ustaleń co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej) wskazują jednoznacznie, że oskarżony wyczerpał swym działaniem znamiona czynów przypisanych mu w pkt X-XVI zaskarżonego wyroku.

Konstatacji powyższej nie podważają, w żadnej mierze, okoliczności podnoszone przez skarżącego w ramach zarzutów z pkt 4 i 5 petitum apelacji.

Co do zarzutu obrazy przepisu art. 344 a) § 1 i 2 k.p.k. wypada jedynie nadmienić, że w dacie rozpoznawania przez Sąd I instancji wniosku oskarżonego o przekazanie sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa przepis ten nie istniał.

Sąd I instancji postanowieniem z dnia 10 lipca 2013 r. w/w wniosku oskarżonego nie uwzględnił (w oparciu o obowiązujący wówczas art. 345 § 1 k.k.) i stanowisko swoje należy uzasadnił.

Sąd ten trafnie wykazał, że niezapoznanie się przez oskarżonego z całością akt nie uzasadnia zwrotu sprawy prokuratorowi, gdyż oskarżony może zapoznać się z aktami na etapie postępowania sądowego i stosownie do art. 338 § 1 i 2 składać wnioski dowodowe.

Nadto stwierdzić należy, że (odnoszące się w istocie do postępowania przygotowawczego) zarzuty obrazu art. 321 k.p.k. oraz art. 314 § 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 314 k.p.k. oraz związanego z tym, przejściowego, zredukowania uprawnień z art. 6 k.p.k., mają obecnie jedynie historyczne znaczenie, a skutki uchybień oskarżyciela publicznego w powyższym zakresie nie przeniknęły do etapu postępowania sądowego i nie mogły mieć jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

W śledztwie oskarżonego zaznajomiono z częścią akt sprawy - do tomu XVI (k. 6071-6075).

Jednak już na wstępnym etapie postępowania sądowego oskarżony, jak wynika z protokołów rozpraw i innych dokumentów, został zapoznany z całością materiału dowodowego (k. 6827a, 6935, 6937, 6980, 7035, 7057, 7093, 7094, 7224, 7225).

Sąd I instancji, dostrzegając konieczność zapoznania oskarżonego z całością akt, systematycznie realizował swoje obowiązki w tym zakresie.

Co więcej, Sąd ten uwzględniał jednocześnie prośby oskarżonego o zmianę porządku czynności dowodowych odpowiednio do stopnia jego zaznajomienia z materiałem sprawy (np. k. 6935).

Nie sposób w tym przypadku uznać, że na etapie postępowania sądowego, nadal istniał stan naruszający prawo oskarżonego do obrony (art. 6 k.p.k.) w związku z wcześniejszymi uchybieniami prokuratora, które wystąpiły w postępowaniu przygotowawczym.

Powyzsza uwaga odnosi się odpowiednio do kwestii naruszenia art. 313 § 3 k.p.k. w zw. z art. 314 k.p.k. Brak uzasadnienia postanowienia o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów (pomimo wniosku oskarżonego k. 6516), nie był uchybieniem rzutującym na przebieg postępowania sądowego, tym bardziej, że te same zarzuty znalazły się w akcie oskarżenia i zostały wyczerpująco omówione w ramach pisemnego uzasadnienia tegoż aktu oskarżenia.

Bezasadne są sugestie skarżącego (pkt 5 apelacji), że substancje, których obrót przypisano oskarżonemu, były dopalaczami a nie narkotykami. Kwestie te, w ten sposób wyczerpujący, wyjaśnił Sąd I instancji w ramach uzasadnienia wyroku, a Sąd odwoławczy w pełni podziela powyższe stanowisko (str. 95-96 uzasadnienia).

Nietrafny jest zarzut rażącej surowości kary łącznej pozbawienia wolności (pkt 6 apelacji).

Sąd orzekł powyższą karę, uwzględniając we właściwych proporcjach wszystkie okoliczności, które mają istotny wpływ na określanie wymiaru kar łącznych i stanowisko swoje należycie uzasadnił.

Obniżenie tejże kary w instancji odwoławczej było spowodowane jedynie przyjęciem łagodniejszej kwalifikacji prawnej, co do części czynów objętych karami jednostkowymi.

Na zakończenie odnotować wypada, że do apelacji obrońcy G. G. załączono obszerne pismo oskarżonego kwestionujące wyrok Sądu I instancji.

Wszelako, stwierdzić należy, że wszystkie argumenty i okoliczności podnoszone w tym piśmie, były już przedmiotem dociekliwych badań i rozważań Sądu I instancji, zaś stanowisko tegoż Sądu, w powyższym zakresie, zasługuje na pełną aprobatę.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.